

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Oostzeedijk 352a Rotterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

Bericht.

Bij de halfjaarlijkse redactie-wisseling is de redactie van ons blad verplaatst naar:

Oostzeedijk 352a, Rotterdam.

Administratie blijft aan 't oude adres.

Ons Paaschcongres.

Het is hier niet onze bedoeling, het verloop van ons congres uitvoerig weer te geven. Dat zullen de afgevaardigden in de afdelingen wel doen. Laat ons met enkele trekken volstaan.

We mogen ons congres in alle opzichten uitstekend geslaagd noemen. Uitstekend door de werkkraft die ons allen bezield, uitstekend door de kameradschappelijke toon der discussie, uitstekend door de gewichtige besluiten, die werden genomen. Wat vooral bleek, dat was, hoe onze partij in het afgelopen halfjaar is gegroeid. Niet in ledental. Maar in de vastheid van wil, in de verdieping van 't inzicht.

Die verdieping is hoog noodig. Want de proletarische massa's zoeken in de verschrikkelijke toestand, waarin ze verkeeren, weer hun heil bij 't reformisme. Terwijl het kapitaal nieuwe organisatievormen zoekt, om zich te kunnen handhaven, wordt het proletariaat steeds dieper neergedrukt. En de massa's voelen zich onmachtig hun dictatuur in te stellen. Het z.g. herstel van het kapitalisme brengt het gevoel van machteloosheid bij 't proletariaat. De eerste aanstorm mislukte. Hongarije ging verloren. De opstand in 't Roergebied mislukte. De opstand in Kroonstad bracht een gevoelige slag toe aan de revolutionaire bezieling der massa's. Dat alles maakte, dat het proletariaat voelde: Het gaat nog niet. En zoo werd de terugocht naar 't reformisme ondernomen. Dan kwam nog een laatste poging tot verovering van de macht: De Maart-actie. Na deze nederlaag was de ontmoediging volkomen. Van de verovering van de macht was geen sprake meer. Het proletariaat ging in 't defensief.... en verloor.

Zoo moest 't reformisme zich weer van de massa's meester maken, om te steeds verder naar 't verder te voeren. De macht veroveren ging niet. Dan maar weer 't zoo goed mogelijk maken onder 't kapitalisme. De kapitalistische wereld moet weer opgebouwd. Zoo wordt 't proletariaat weer gespannen voor een illusie.

De onigoocheiding moet komen.

Werkelijk taane volharding en zekerheid van weten, een rotsvaste overtuiging zijn nu noodig, om tegen de stroom der massa's in stand te houden, de banier der proletarische revolutie trouw te blijven.

We zeiden: We zijn gegroeid in inzicht. En dit bleek vooral in de standvastigheid tegen het reformisme, bij de debatten over vakbeweging en bedrijfsorganisatie.

Ons Amhemse congres kon inzake de vakbeweging nog geen besluiten vatten. De inzichten omtrent de vakbeweging en bedrijfsorganisatie waren nog lang niet homogeen. De strijd der arbeidersklasse heeft sinds dien weer gevoelige en leerzame lessen aan 't proletariaat toegebracht. En wij hebben die lessen concrete vormen gegeven. Met vroude kunnen we daarom ons besluit begroeten, dat onze leden de vakbeweging zullen verlaten en de propaganda voor:

Uit de Vakbeweging!

ter hand nemen. Buiten de vakbeweging, in de bedrijven zullen we de propaganda voor de bedrijfsorganisatie, voor de klassedictatuur ter hand nemen. Buiten de vakbeweging zullen we het contra-revolutionaire karakter aan de zaak stellen. Laat de leiders maar braaf opbouwen. Wij zullen het proletariaat op zijn plicht wijzen, om op de grondslag der bedrijven zelf de macht in handen te nemen.

Een andere hoogst belangrijke discussie was de bespreking der Internationale. De Internationale confe-

groot landbouw-proletariaat, dat gedeeltelijk syndicalistisch georganiseerd is. De bourgeoisie is er brutaal — als overal — maar heeft zelf nog niet voor altijd met de feodale klassen afgerekend.

Wij volgen het werk van deze kameraden met aandacht, de omstandigheden zullen in hen fijne gevoelige instrumenten vinden.

Groote Verzuending.

Op 2 April — 't is dus geen 1 April grap — komen de bestuursleden van de Tweede, de Twee-en-Halve en de 3e internationale bijeen om eens te bepraten of er geen gemeenschappelijk congres mogelijk is. 't Is te hopen dat de fotografen van de gelijstreepte bladen de vergadering van die 30 mannen even mogen kiekken. Het zou iets zijn voor „Het Leven“! De vergadering zal geopend worden met gebed (Genosse Noske zal voorbieden). Daarna wordt gezongen: „In diezer heiligen Halle kent men die Rache niet“ (In deze gewijde zaal kent men de wraak niet). Een koor van 3000 uitgehongerde proletariërs wordt bijgevoerd om de Drieëenheid toe te zingen. Uit Nederland kunnen 50 proletariërs hieraan meedoen: vereischt wordt dat men in geen 3 dagen getogen heeft, daar de dirigent anders bang is dat met niet genoeg vuur gezongen zal worden. Bovendien moet men minstens 8 talen machtig zijn om aan dezen iofang van het wereldproletariaat te kunnen deelnemen. N.B. Diploma vakvereniging meebrengen.

Een internationaal blad voor kapitalistische wederopbouw

Naar aanleiding van de conferentie te Genua kondigt het Engelsche blad „The Manchester Guardian“ het verschijnen van een nieuw maandblad aan. Het zal in 't bijzonder gewijd zijn aan de vraagstukken van de wederopbouw van Europa onder redactie van de bekende econoom Keynes. Het verschijnt in 5 talen: Engelsch, Fransch, Duitsch, Italiaansch en Spaansch. Het blad zal, zich in 't bijzonder bezighouden met de financiële, economische en industriële vraagstukken, die de wederopbouw van Europa betreffen. Bijzonder gewicht zal gelegd worden op de „zakkenbarometers“, die een soort doorlopend handboek voor internationale economische statistiek zal vormen en zich ook over Amerika uitstrekt.

Tot nu toe werden als medewerkers o.a. gewonnen een heele reeks staatslieden als: Asquith, Painlevé, Nitti, dr. Benesch, dr. Rathenau en Lenin. Verder economen en financiers van naam, bijv.: dr. Melchior, Cuno, de directeur van de Hapag, en Schreuder, de Staatssecretaris aan het Deutsche ministerie v. financiën.

*) Keynes is o.a. bekend door zijn boeken: „De oorlog van staal en goud“ en „Hoe reddt wij Europa?“ Hij verzet zich heftig tegen het verdrag van Versailles, omdat deze uitmorgeling van het Duitse proletariaat Europa steeds meer ontwricht.

Sowjet-Rusland en 't Verdrag van Versailles.

Het Russische Regeeringsorgaan „Isvestija“ bevat een artikel met het niet zeer kommunistische opschrift: „Ieder is zichzelf het naaste“ of te wel: Het hemd is nader dan de rok. Het artikel gaat over de erkenning van 't verdrag van Versailles door de Sowjet-regering. De schrijver is van meening, dat Rusland zijn houding ten opzichte van dit verdrag moet veranderen. Volgens hem moet Sowjet-Rusland niet de overwinnaars landen in Genua een overeenkomst treffen, en het verdrag van Versailles erkennen. Van deze erkenning zou Sowjet-Rusland alleen voordeel kunnen hebben. Want Duitsland zal dan verplicht zijn om 30 miljard goud-rebels te betalen.

Het centrale comité der kommunistische partij heeft de groote lijnen bekend gemaakt van de nieuwe politiek der vakverenigingen, ze zijn uitgewerkt onder persoonlijke leiding van Lenin. Het centrale comité wijst er op, dat het weder ontstaan van particuliere ondernemingen en het inrichten der fabrieken op commerciële grondslag een heropleving tengevoele heeft van de actie der vakverenigingen, die opnieuw den strijd met het kapitaal en met de bureaucratie moeten aanbinden. Deze strijd moet echter niet gevoerd worden door middel van stakingen en inmenging in het bestuur der bedrijven, maar maar langs den weg van toezicht en tusschenkomst. Aan de stakingen in de staats-industrie moet zoo spoedig mogelijk een einde worden gemaakt. Het lid worden der arbeiders van vakverenigingen moet van nu af niet verplicht worden gesteld, maar geheel aan den eigen wil worden overgelaten. Verder moeten van nu af aan de vakverenigingen zich in politieke zaken neutraal houden.

productief werk, of naar de sociaal-democraten, die een „redelijk“ loon voor U eischen. Wij willen, dat zij in opstand komt tegen de gansche burgerlijke wereld, dat zij U begrijpt van alle kleinburgerlijke ideologie, dat zij uwe illusies overboord gooit en als het eenige doel in het oog vat: de onteigening der kapitalisten. Indien dit vandaag den dag niet kan, omdat zij nog te zwak, nog te weinig in aantal zijn, geeft dan daarom nog den moed niet op, maar hamer het in de hoofden der kameraden, dat hun niets anders overblijft dan de revolutie of den ondergang.

Nu weten wij wel, dat de oude leiders al gereed staan met hun zoogenaamde kritiek en ons zullen trachten te isoleren, dit wil zeggen zullen trachten ons alleen te laten staan, zoals zij destijds deden ten opzichte van het roode leger in het Roergebied. Trouwens zij doen dit reeds, dag aan dag, in hun kranten en in huishoudelijke vergaderingen. En indien dit dan aan hen gelukt, zullen zij de arbeiders spottend op ons wijzen, zeggende: „Zie de Gideonsbende, die denken zoo het kapitaal te kunnen overwinnen; blijft rustig in de vakverenigingen en stem bij de verkiezingen op ons. Laat de sectariërs maar alleen staan.“ Dit is zoo de tactiek. Maar wij willen het den arbeiders nogmaals zeggen, tot vervelens toe, dat zij nooit uit het kapitalisme zullen komen, integendeel er steeds verder in zullen wegzinken, indien zij nog langer naar die kleine burgers luisteren. Met frases, leuzen, zoals die van het zoogenaamde „Eenheidsfront“ kunnen de arbeiders zich niet bevrijden. Zij zullen zich in de bedrijven tot revolutionaire bedrijfsorganisaties aaneen moeten sluiten en die door stage propaganda moeten uitbreiden. Zij zullen zich niet langer moeten organiseren terwille van de ziekeputten, ondersteuningskassen, en dergelijke kleinburgerlijke rompslomp meer, maar terwille van de revolutie zelf, voor de overname van de productie.

Dit is de eenige, de juiste weg. Wij moeten ons niet verschuilen achter de laffe uitvluchten, zoals „zooover wij we nog niet of: daar zijn de mensen nog niet rijp voor“.

Gij kunt het, indien gij het wilt.

INGEZONDEN.

Weest Revolutionair, doch ook Mensch!

Het trof mij bij iedere nieuwe uitgave van „De Kommunistische Arbeider“ opnieuw, dat met geen letter door redactie of een of ander inzender wordt aangepoord om te steunen voor de noodlijdenden in Rusland.

Ik heb mij afgevraagd, wat hiervan de oorzaak kan zijn, en hoewel ik het dacht, dorst ik zulks toch niet uitspreken. Omdat de K.A.P. het in geen deele meer eens is met leiding en tactiek der C.P. (haar goed recht overigens) onthoudt zij zich van propaganda tot steun aan een hongerend volk.

Indien het juist is, dat de K.A.P. om voornoemde redenen zich onttrekt aan haar menschenplicht (en ik heb geen reden om aan te nemen dat andere drijfveeren de oorzaak zouden zijn) dan begaat hier m.i. de K.A.P. een meer dan schromelijke fout. Het getuigt van het specifiek (in revolutionaire kringen zoo vaak besproken) Hollandsch sectarisme, indien zij zich moedwillig onthoudt van een steunactie ten bate van de miljoenen slachtoffers in Rusland.

Het getuigt van kortzichtig, verregaand partij-fanatisme, van „upper-dutch“ kleinzigheid, van een burgerlijke moraal en een reactionaire, contra-revolutionaire denk- en handelwijze in den ergsten graad.

Nogmaals, indien het waar is, dat de K.A.P. de steunactie voor Rusland saboteert op grond van motieven boven omschreven, op grond van het feit dat, naar het oordeel der K.A.P., de Sowjet Regering de arbeidersmassa aan de Internationale bourgeoisie overlevert, dan getuigt zulks slechts van een zoo burgerlijk denken, dat alle woorden hieraan besteed, nutteloos zijn; slechts de praktijken van een van Karnebeck kunnen hierbij worden vergeleken. Doch ik kan mij hebben vergist; het kan zijn, dat de K.A.P. slechts door niet moedwillige, doch dan ook te kwalificeeren verzuim, naliel mede te werken aan de redding van een ondergaand volk.

En ik vraag hier: „Heeft ieder revolutionair, lid van de K.A.P. het voor zich zelf uitgemaakt, dat zijn of haar steun overbodig, ja schadelijk is, ter redding der miljoenen?“

Het kan niet zijn, dat Kommunistische Arbeiders, wier willen en daden niet van boven wordt gedeceerd, doch door henzelf wordt bepaald door hun richting zich onttrekken aan hun hoog-menschenlijke plicht!

Genooten der K.A.P.! Kent Uw menschenlijke plicht! Steunt veel en vaak voor de noodlijdende bevolking in Sowjet-Rusland!

J. W. NUGTEREN.

Bovenstaand ingezonden stuk van een niet K.A.P.-lid nam de redactie op, omdat er blijkbaar nog revolutionairen zijn die in de kwestie van steun-Rusland geen revolutionair standpunt hebben. Wij moeten den inzender erop wijzen dat deze kwestie er geen is voor de leden der K.A.P.N. op conferenties en op ons eerste Congres in October 1921 is er zoo goed als niet over gesproken. Die erover spraken of schreven, verklaarden zich tegen steun in geld, enz. Wij verwijzen den inzender naar die positieve uitspraken inzake steun b.v. Ant. Pannekoek „Hulpactie en klassenstrijd“ (Nieuwe Tijd, 5 Sept. 1921), „De Kommunist“ (uitgave der Afd. Enschede no. 1 en 2) „De Kommunistische Arbeider“ (Liefdadigheid of Hulp?) no. 4.

De inzender zal misschien denken dat dit uitlatingen van „kopstukken“ zijn, doch wij kunnen hem verzekeren dat in de afdelingen der arbeiders in hun bijna-totaliteit tegen de steunbeweging waren. En dit is geen partij-fanatisme of „oor-Hollandsche“ kleinzigheid: 't is klasse-fanatisme en proletarisch gevoel. Een werkelijk klassenstrijder werkt niet samen met de bourgeoisie noch in den oorlog noch in de humanitaire aardigheden. Een proletariër is een mensch maar geen sentimentele tante die polsmoffjes breijt voor soldaten die verrekken in de loopergraven of hempijs naait voor negerkinderen die, dank zij de sifilis en de alcohol van het Kapitalisme, nooit geboren zullen worden. De proletariër die revolutionair is kent onder het kapitalisme geen menscheit, maar alleen twee klassen: uitbuiters en uitgebuiters. Hij wil het ontstaan van menscheit en menscheelikeid mogelijk maken door die eerste klasse neer te slaan en een samenleving van arbeid, zonder slavernij, in het leven te roepen. Ander doet hij onder 't kapitalisme niet. En dat doel is zoo geweldig dat hij daaraan al zijn geld (en hij heeft heel wat!) en zijn denkkraft geeft. Hij wil wel helpen, maar alleen alsof. En dat laatste is toch de hele Russische Steun-drukke geweest. Hij wil wel helpen, maar alleen als dit de revolutie nader brengt, niet verder weg schuift. Wanneer de niet-bezitters gaan werken met geld, zijn ze geen proletariërs meer.

Aan werkers past het werken, aan revolutionairen past de daad. De daad die de K.A.P. wilde — en wij hebben dat geschreven en overal gezegd — was de onteigening der onteigenaars, de vernietiging van de productie om-winst. Dan pas zijn 20 miljoen menschen te helpen.

Vóór dat oogenblik is er geen hoop en geen hulp, is er slechts liefdadigheid, dat wil zeggen, dat men een kleinigheid betaalt om zijn eigen knagend proletariaat geweten te sussen.

RED.

Kommunistische Arbeiders in Spanje?

In de Spaansche C.P. doet zich een vreemdsoortig verschijnsel voor. Deze partij heeft vorig jaar moeten samensmelten op drang van Moskou met een centrum-partij, die zich nogal Kommunistische Arbeiderspartij noemde. De leiding kwam zelfs in handen van de ingetanten en eierzuchtigen, die deze Arbeiderspartij in de 3e Internationale hadden binnengesmokkeld. Oorzaak hiervan was, dat de werkelijke revolutionaire kameraden der C.P. grootendeels werden gevangen gezet om hun actie tegen het Spaansche imperialisme in Marokko; hun orgaan „El Comunista“ werd verboden. Enigen hunner zitten nog in de gevangenis, anderen als Juan Andrada zijn losgelaten en het eerste wat dezen doen is een nieuw weekblad uitgeven „El Obrero comunista“ (De Kommunistische Arbeider) dat ze noemen „Verdediger der beginselen van de Komm. Internationale.“

In het eerste nummer lezen we dat deze kameraden — wter woede ik me nog herinner toen ze kennis maakten met Lenin's „Kinderziekten“ — door de officiële leiders met uitstooting uit de Partij bedreigd worden. Zij verschillen dan ook wel erg van de reformisten en door hun revolutionaire en proletarische geest en door hun tactische inzichten. Zoo hebben die leiders tegen het oordeel in van bijna de heele partij met eigen kandidaten aan de gemeenteraadsverkiezingen deelgenomen. In Spanje toch zijn de groote massa's der arbeiders anti-parlementair.

Wij voorzien dat deze kameraden, die binnen de Spaansche C.P. een „Kommunistische groep“ gevormd hebben en nu dit nieuwe weekblad uitgeven, om van binnen uit deze officiële C.P. te hervormen, tevergeefs zich beroepen op Zinovief, de president van de Derde Internationale. De contra-revolutionaire tactiek van de Derde Intern. zal hen consequent naar links schuiven, uit de C.P., naar het bewuste K.A.P.-principe van zelf-werkzaamheid, van bedrijfsorganisatie, klasse-dictatuur en anti-parlementarisme. Maar in Spanje zal dit proces weer anders gaan dan in welk land ook, want ook de omstandigheden zijn in Spanje anders. Vooreerst is de arbeidersklasse er bijna in hoofdzaak verdeeld over 2 organisaties: de gele „Union de Trabajadores“ en de anarcho-syndicalistische „confederación del Trabajo“, de geest is revolutionair. Dan is Spanje gewikkeld in een rampspoedigen imperialistischen oorlog. Er is een

verkiezing van hun vakverenigingsorganen, beroofd.

De druk en de voogdij van de bureaucratie zijn zoo groot, dat aan de leden van de partij wordt voorgeschreven, onder bedreiging met roeyment en andere represaille-maatregelen, om niet die kandidaten te kiezen, die door de kommunisten zelf zijn voorgesteld, maar diegenen, die de voorspraak van de intrigerende elementen genieten.

Deze wijze van werken bevordert de ontwikkeling van de baantjesjagerij, het intrigantendom en de lakeiengeest, en de arbeiders antwoorden op deze methode door de rijen van de partij te verlaten.

Terwijl wij het „Eenheidsfront“, zoals het in punt 23 is uitgedrukt, aanvaarden, wenden wij ons tot u, daar wij door den oprechten wensch beziel zijn om aan al deze abnormaliteiten in onze partij die den weg naar het eenheidsfront in de rijen van de Russische C.P. belemmeren, een einde te maken. De toestand in onze partij is zoo ernstig, dat wij genoodzaakt zijn, uw hulp in te roepen om daardoor het gevaar van een splitsing van onze partij te voorkomen. Met kommunistischen groet:

Lebanon lid van de partij sedert 1904	Borisow lid van de partij sedert 1913
Polskajew „ „ „ 1902	Kopylow „ „ 1912
Konov „ „ „ 1904	Schilin „ „ 1910
A. Medwiedew „ „ „ 1912	Tschelichow „ „ 1914
Maslow „ „ „ 1904	A. Tolokonzew „ „ 1914
V. Ploekow „ „ „ 1918	A. Schljapnikow „ „ 1901
Schokanov „ „ „ 1912	Bruno „ „ 1906
S. Medwiedew „ „ „ 1904	Bekretew „ „ 1907
Prawlin „ „ „ 1899	Pawlow „ „ 1917
Borulle „ „ „ 1901	Taschkin „ „ 1917
I. Iwanow „ „ „ 1899	Darbyz sluit zich aan: Al. Kollontay
Alfin „ „ „ 1902	Daarbij sluit zich aan: Al. Kollontay

Tot zoover de brief van de „arbeiders-oppositie“. Volgens de laatste berichten zijn op het 11e congres van de Russische C. P. de vertegenwoordigers van de arbeiders-oppositie alle geroeyd, met uitzondering van Al. Kollontay, A. Schljapnikow en A. Medwiedew, de belangrijke diensten in aanmerking genomen die deze laatste de partij bewezen hebben.

Een poging, zoals men ziet, om de arbeiders-oppositie te verzakken door haar van drie harer meest vooraanstaande woordvoerders te berooven. Zullen deze laatste karakter genoeg toonen om deze poging te doen mislukken?

Inzake steun aan Rusland.

Het kapitalisme heeft 't leven van 't proletariaat over de heele aarde tot een heil gemaakt. Ontzettende rampen, niet door de natuur, maar door kapitalistische wanbeheer veroorzaakt, teisteren dag in dag uit, jaar in jaar uit de arbeidersklasse. Ja, deze rampen nemen nog voortdurend in omvang en hevigheid toe. Werkloosheid, ziekte, dood, waren rond. De „witte pest“ eischt steeds meer offers uit de rijen van onze makkers. Wie van ons kan niet meerderen uit zijn naaste omgeving aanwijzen, die tuberculose hebben? In Duitschland wordt de minister van Volksvoeding, minister van Volksvoeding genoemd. Een paar getallen ter demonstratie:

Kinderen van 5 tot 15 jaar stierven in Pruisen:
In 1914 25730.
In 1918 50391.
In Mecklenburg-Schwerin:
In 1914 360.
In 1918 819.

De Duitse Roode Kruis Vereenigingen constateerden voor de kinderen van Berlijn dat de helft van de kinderen tuberculose of sterk ondervoed was.

We zouden nog kolommen vol van dergelijke getallen kunnen geven. Laat ons hier echter mee volstaan, dat de dokters in Saksen een schoolbevolking „buitengewoon gunstig“ noemen, als „slechts“ 50 pCt. van de kinderen tuberculose is.

Heb je zelf kinderen, kameraad? Dan weet je wat dit alles beteekent.

Deze rampen, die de arbeidersklasse der geheele wereld teisteren, zijn chronisch. Altijd durend. Maar

Klassedictatuur.

we raken er aan gewoon. Daardoor voelt het proletariaat de volle diepte van zijn ellende niet.

En wat kunnen we doen tot leniging van de nood? Niets! We weten, dat het begeleidingsverschijnsel van het kapitalisme zijn. We weten, dat *niets* baat, dan de opheffing van het kapitalisme. De proletariër is dus vóór alles klassenstrijd, vernietiger van het kapitalisme. Zijn heele leven is alleen gericht op dit doel.

AL HET ANDERE MOET AFWIJKEN.

Te midden van deze ontzettende klasstoestand van het proletariaat komt plotseling nog de vreeselijke hongersnood in Rusland. Hoeveel zullen sterven? We weten het niet. Maar de ellende is ontzettend. We schrikken op, doordat de ellende zoo plotseling optreedt en zoo snijdend scherp aan den dag komt. En helpen is buitengewoon moeilijk, doordat het vooral een transportkrisis is.

Maar hoe ontzettend de Russische ramp is, het aantal slachtoffers is ongetwijfeld kleiner, dan het aantal dat valt onder de chronische rampen van het kapitalisme. Het wereldkapitaal voert het wereldproletariaat naar de ondergang.

De revolutionaire proletariër houdt daarom het oog onwrikbaar op z'n doel. Hij laat zich door niets daarvan afsleiden. Al zijn kracht, zijn tijd, zijn paar centen offert hij voor de wereldrevolutie. Gemeenschappelijke belangen tusschen kapitaal en arbeid bestaan niet.

Maar de catastrofe in Rusland schijnt plotseling kapitaal en arbeid tot elkaar gebracht te hebben. Treden de klassen nu ineens op als „menschheid”? Gaat de leniging van deze natuurramp buiten politiek of economie om? Handelen de klassen uit „algemeen menselijk gevoel”?

Neen, volstrekt niet!

Wat de bourgeoisie de beestachtigste klasse is, heeft zeker geen nader betoog. Miljoenen van het proletariaat vermoordt ze zonder het geringste gewetensbezwaar. (Zie bovenstaande getallen; denk aan den wereldoorlog). Herhaaldelijk deed ze terwille van de winst in 't vruchtbare Indië hongersnooden ontstaan, die honderdduizenden ten grave sleepten.

Vanwaar komt zoo plotseling haar menslievendheid nu't Rusland geldt?

Daar moet een reden voor zijn. En die is er ook! De bourgeoisie maakt van de Russische nood gebruik het kapitalisme in Rusland in te voeren. Zij ziet kans de Russische rijkdommen, de bosschen, de mijnen, de ertsen, de fabrieken in kapitalistisch beheer te krijgen. Enorme winsten wenken het kapitaal. De eene kapitalistische maatregel na de andere weet ze doorgevoerd te krijgen. Wat de contra-revolutionaire legers van Koljatsk, Joedenits, Denikin niet vermochten, dat kan de bourgeoisie nu verkrijgen, door haar steunbeweging.

De bourgeoisie handelt dus niet uit „algemeen menschenliefde” maar uit klassebelang. Wat vanzelf spreekt.

Waardoor ontdekken de arbeiders inzake steun aan hongerend Rusland een gemeenschappelijk belang tusschen Kapitaal en Arbeid?

Ook uit klassebelang. Vele arbeiders zien in Rusland het bolwerk van de wereldrevolutie. Zij meenen, dat ondanks alles in Rusland de grondslag wordt gelegd

voor een kommunistische samenleving. Zij zien in 't wegsterven der boeren een ontzettend verlies aan proletarische strijders. Vechten die boerenmassa's niet thans nog voor hun bevrijding? Zijn wij niet aan 't verleiden der Russen verplicht hen nu te helpen? En moeten we hen niet behouden voor de komende strijd?

We zien wel, dat al deze argumenten ook alweer worden ingegeven door klassebelang. Niet door „algemeen menschenliefde”.

De houding door ons, K.A.P.s, wordt natuurlijk ook door klassebelang bepaald.

En we kunnen gerust zeggen, dat we betreffende Rusland door een wereld gescheiden zijn.

Rusland kon de proletarische revolutie niet houden, toen de wereldrevolutie uitbleef. In Rusland wordt niet de grondslag gelegd voor het communisme. Dat leert het Historisch Materialisme. Geldt het Hist. Mat. plotseling niet voor Rusland? Het is niet de wil, de innige wens van een groep personen, die de economie en de politiek van Rusland bepaalt. Lenin, Trotsky enz. bepalen de politiek niet. De klassenverhoudingen in Rusland bepalen haar. Dat betekent, dat in Rusland, met z'n meer dan 100 miljoen boeren, de boeren de maatschappij bepalen. Inderdaad vechten de boeren voor hun bevrijding. En ze wonnen! Ze kregen hun privaatbezit, ieder hun stuk land. Maar daar hadden ze weinig aan zonder vrije handel. En ze vochten door! En ze wonnen! Ze krijgen vrije binnenlandse handel. En inderdaad vechten de boeren nog door. Ze moeten ook de buitenlandse handel vrij hebben!

De boeren vechten dus werkelijk nog voor hun bevrijding. Maar tegen het proletariaat. Daar in Rusland is een 100 miljoen koppen sterke contra-revolutie.

Het verloop der Russische Revolutie is 't schitterendste, duidelijkste bewijs voor de juistheid van 't Hist. Mat., dat we in de geschiedenis kennen. De klassenverhoudingen bepalen, dat Rusland zich tot een burgerlijk democratische boerenstaat moet ontwikkelen.

Alleen de proletarische Wereldrevolutie zou de boerenmassa's een halt kunnen roepen. Het Wereldproletariaat alleen zou de kapitalistische verlangens der boeren doen inbinden, ze ten deele onmogelijk maken.

De belangengemeenschap inzake Rusland tusschen Kapitaal en Arbeid bestaat dus niet. Hoe men de zaak ook bekijkt, het Russische en 't Wereldproletariaat is alleen gebaat bij de Wereldrevolutie. Daarop moet de revolutionaire proletariër dus al zijn krachten samen-trekken.

De steunbeweging voor Rusland leidt bovendien tot pogingen om 't Russische en 't Wereldkapitalisme te herstellen. De steunbeweging zet de propaganda voor de Wereldrevolutie stop. Men praat alleen over „opbouw”, kapitalistische opbouw natuurlijk. Kortheids-halve zullen we slechts een paar staaltjes vermelden.

De Duitse Comm. Partij plaatst in de „Rote Fahne” No. 367 (1921) een oproep om Rusland te steunen. Daarin heet het:

„De arbeider, de beampte, de boer, de handwerker — ieder kan helpen. Rusland heeft gemeenschappelijke nood — Duitsland heeft een voorbeeldige chemische industrie, zijn trots en zijn kracht. De chemische industrie van Duitsland moet in dienst van de goede zaak gesteld worden.

Arbeiders der chemische industrie,

werkt in de eerste plaats voor Rusland! Gaat naar uw ondernemers, stel hun voor, groote leveringen tegen billijke prijzen aan Rusland te doen.

En ook de werkgevers zullen gaarne op uw wenschen ingaan, als zij zien, dat zoowel bij u als bij Rusland, de ernstige wil bestaat grootsch in te grijpen...”

Arbeiders der machine-industrie!

„Gaaf ook tot uw ondernemers! Gij kunt voor Rusland werken. Zoo veel, dat gij dag en nacht werk hebt. Zoo groot is de behoefte aan alles wat „machine” is. Locomotieven, landbouwmachines, electromotoren — dat alles kan Rusland in geweldige hoeveelheden oplossen, Rusland, het land in Europa met de meeste toekomst.”

Ach, aan duidelijkheid laat dit alles niets te wenschen over. Godsrede met de bourgeoisie voor Rusland. Geen sprake meer van 't ontplooiën der krachten voor de Wereldrevolutie. Alleen werken met en voor het kapitaal.... om Europa en Rusland kapitalistisch op te bouwen.

De verschillen in de K. A. P. D.

II.

De strijd, die in de Duitse Bedrijfsorganisaties gevoerd wordt, gaat dus over de vraag, of de B.O. gedeeltelijk tot vakverenigingen moeten worden of niet, of ze ook de leiding van loonsstrijken moeten aanvaarden. De Berlijners en naar 't schijnt ook een gedeelte van West-Falen, meenen van wel. En schijnbaar voeren ze daarvoor heel krachtige argumenten aan.

De B.O. waren gericht op de verovering van de macht. De Commune van Parijs, de Russische en de Duitse Revolutie hadden bewezen, dat het proletariaat niet de staatsmachine van de bourgeoisie kon overnemen, maar dit apparaat moest vernietigen. De ontogening der productie-middelen kon niet doorgevoerd worden van boven af, maar kan alleen slagen van onder op. De klassedictatuur van het proletariaat kan alleen rusten op de bodem van het bedrijf. De organisatorische vorm, waarin de revolutie zich voltrekt, gaven de Russen ons in de Raden.

Taak van de B.O. in Duitsland was daarom, de Radenorganisatie, die in de revolutie geboren was, te behouden. Taak was deze organisatie uit te breiden, om de proletarische klasse op de bodem van 't bedrijf te organiseren ter overname van de macht.

Maar de verovering van de macht schijnt verlaten. 't Proletariaat lijdt ontzettend. De vakverenigingen zijn niet in staat de arbeidsvoorwaarden ook maar eenigermate op peil te houden. De vakverenigingen voeren hun machteloosheid en stemmen heel eenvoudig in loonsverlagen toe. Van opvoeren van 't loon is geen sprake. Door toenemende duurte daalt 't loon nog voortdurend. Volgens de economische statistiek van de Frankfurter Zeitung was de gemiddelde prijsverhoging der levensbehoeften in Duitsland gedurende de laatste 3 weken 75 pCt.

Geen wonder dus, dat verschillende B.O. hun oorspronkelijk doel, zoal niet ter zijde stellen, dan toch als niet „urgent”, niet „praktisch”, meer of minder op zij schuiven, om ruimte te maken voor de naakte, directe strijd om 't bestaan. Het proletariaat snakt naar wat verademing. En zou het zijn B.O. daar niet dienstbaar aan maken? De B.O. moeten juist leidend vooraan gaan. Als ze dat niet kunnen, zijn ze zeker niet in staat, het proletariaat in het laatste, beslissende stadium naar de overwinning te voeren. Aldus de Berlijners.

vakverenigingen en 30. afgevaardigden der politieke en socialistische arbeiders organisaties; het is een verzamelpaats voor de actieve krachten in de arbeidersbeweging. Zij vertegenwoordigt over 't geheel niet een werkelijk revolutionaire, maar een centralistische linker-vleugel in de „Labour” beweging. Zij geeft „The Worker” uit, een betere arbeiderscourant dan „The Communist”, het orgaan der Kommunistische partij. De Kommunistische Partij probeert „The Worker” en het „Worker's Committee” in haar macht te krijgen, maar dat vormt nog een te groote hap, dan dat de Londense Kommunistische Partij dat zoo maar op zou kunnen slokken en ook is zij niet genoeg zeker van zich zelf.

Zoo ze iets riskants zou willen ondernemen, dan zal waarschijnlijk het Schotsche „W. Committee” zich geheel van haar losmaken en een zelfstandige houding innemen.

De ineenstorting der Shop Steward's beweging bij het eindigen van den oorlog is geen wonder, zij was een paddestoel uit de aarde omhoog geschoten en omvatte te groote massa's, die impulsief — door gevoelsoverwegingen geleid — toegetreden waren, zonder werkelijk overtuigd te zijn.

Haar snelle groei had twee gronden:
1o. De vakverenigingsleiders hadden een industriële wapenstelsel gesloten, werkten openlijk met de regering samen en met de werkgevers en hielden zich

Hoe aannemelijk d'e argumenten ook mogen klinken, we kunnen ze niet aanvaarden. Gaar de B.O. op deze weg, dan gaan ze stap voor stap verbindingen aan met de burgerlijke maatschappij. Dan worden ze evenals de vakverenigingen door het kapitalisme veroverd, ze worden een lid van de kapitalistische maatschappij. En de weg tot de Eenheidsfronten ligt open. 't Oorspronkelijke doel: de verovering van de macht, is spoedig alseer verlaten.

En 't resultaat? Dat weer 't proletariaat van zijn doel wordt afgehouwen. Dat weer illusies worden gewekt. Laten we toch voortdurend in 't oog houden, dat de loonsstrijd alleen kan dienen, om bij iedere stand van de arbeidsmarkt er uit te halen, wat er in zit. Maar op deze stand zelf heeft de arbeidersklasse geen invloed. De voorwaarde, waaronder het proletariaat zijn arbeidskracht op de markt brengt, worden voortdurend slechter. De middenklassen worden enorm verproletarieerd, de huidige concentratie der bedrijven (niet 't minst in Duitsland) slingeren massa's uit 't productieproces en de sprongwijze stijging der prijzen schroeft de koopkracht en daarmee de productie, omlaag.

In dit stadium der ontwikkeling kunnen we het proletariaat alleen het alternatief: Kommunisme of Ondergang in barbaarsheid, voorhouden. We mogen de Duitse B.O. niet compromitteren door ze te verbinden met 't noodlot der arbeidsvoorwaarden. De B.O. moeten staan als een rots, onvermuisbaar. Zij moeten ondanks alles de baan der revolutie hoog houden en zich uitsluitend richten op de verovering van de macht. Zij moeten tusschen ieder verzet van de arbeidersklasse doelbewust te richten en in politieke zin te leiden.

Het terugloopen der revolutie brengt de B.O. in een moeilijke positie. En als de vooruitzichten der ontwikkeling zoo waren, dat het kapitalisme door opbouw een nieuw bloeitijdperk tegemoet ging, zou de directe instelling op de revolutie onjuist zijn. Dit is echter geenszins het geval. Er komt geen opbouw, maar dieper verval. Daar helpt geen Genua aan. Kommunisme of Ondergang in barbaarsheid.

Het terugloopen der revolutie brengt de Duitse B.O. buiten haar eigenlijke voedingsbodem. Daarom moeten in dit tijdperk ook de B.O. terugloopen in ledental. Toch is het van het grootste gewicht op het starre standpunt van de directe verovering van de macht te blijven staan. Want al gaat het kapitalisme schijnbaar de laatste tijd weer vooruit, binnen niet te langen tijd moeten, speciaal in Duitsland, toch weer de hevigste klassenbotsingen worden verwacht. We zagen reeds hoe in 8 weken tijd de levensbenodigdheden met 75 pCt. stegen. De loonen stijgen veel langzamer er achteraan. 't Verschil in prijsniveau in en buiten Duitsland vermindert, waardoor de Duitse productie wordt belemmerd, de werkloosheid neemt toe. Het internationale kapitaal confereert en confereert. Maar 't brengt geen oplossing. En ook Genua brengt geen oplossing.

Daarom mogen de Duitse revolutionairen zich niet laten bevangen door tijdelijke verschijnselen van het kapitalisme. Achter de schijn staat de werkelijkheid. Die werkelijkheid brengt de heftigste klassenstrijd. De B.O. moeten dan klaar staan. Kern van de bewuste proletariërs in de bedrijven moeten dan de weg wijzen tot de macht en 't proletariaat om zich verzamelen. Begeven de B.O. zich nu op vakverenigingsgebied, dan verliezen ze in zuiverheid van doel, wat ze onbekwaam maakt voor de binnen niet al te lange tijd te vervullen taak.

verbonden gedurende den oorlog geen acties te voeren. 2o. Door de oorlog bestond gebrek aan werkrachten, dat wakte in de arbeiders vertrouwen in hun eigen macht en betekenis; daarbij kwamen de stijgende levensmiddelenprijzen en de poging der regering hen door de „Munition Act” onder de knie te krijgen; dit alles wakte de arbeiders op zich te doen gelden.

Niemand was beducht ontslagen te worden; werk was er genoeg voor een ieder. De werkgevers, die enorme rijkdommen opstapelden; zankten niet over kleingheden. Concessies, welke zij aan de arbeiders deden, verminderden hun winst minder dan wanneer het werk stakte. Concessies welke zij aan de arbeiders deden, betekenden alleen maar prijsverhoging; alleen de regering had er belang bij de prijzen laag te houden, maar voor haar was dat zelfs niet van zoo heel groot belang.

Zoo was het voor de arbeiders gemakkelijk zich tot „Workshop Committees” aan te sluiten. Zij hielden vergaderingen gedurende werktijd, zonden deputaties naar de werkgevers, dreigden met staking; zij verlangden alle mogelijke verbeteringen en spraken zelfs van revolutie. Toen de „Shop Stewards” in Glasgow verder gingen dan de kapitalisten hun wilden toestaan, werden de leiders gearresteerd en werd de beweging gematigd.

De Shop Steward's beweging was geen revolutionaire, zelfs geen klassenbewuste beweging; ondanks

De B.O. moeten en kunnen deze starre houding innemen. Ze moeten het om hun universele revolutionaire kracht te bewaren. Ze kunnen het, omdat ze de zekerheid van de eenduidige overwinning in zich dragen. Want het productieproces is onverdelijk. De gedachte, dat overwinningen op het kapitalisme te behalen waren, vond zijn voedingsbodem in de jaren van vóór 1914. Het opgroeiend geslacht, dat onder neergaand kapitalisme geboren werd, ontleent zijn gedachteleven even goed aan 't productieproces. Het groeit op onder de scherpste klassen tegenstellingen en zal van 't kapitalisme nooit eenige verbetering erlangen.

Met deze kennis gewapend zien we de toekomst hoopvol tegemoet. En 't geeft ons de kracht ons oog strak gericht te houden op ons doel. Alleen klare doelstelling werkt verhelderend.

Leve de vakbeweging.

Op 14 Juni 1921 werd door 't N. V. V. (modernen) een schrijven gezonden aan het N. A. S. (syndicalisten) en 't Algemeen Nederlands Vakverbond (neutralen), om te komen tot een samensmelting van deze drie vakcentrales.

De neutralen gingen er op in. 't N.A.S. niet, omdat beraadslagingen over eenheid, zonder dat een hoofdbasis is, die door allen wordt aanvaard, tot niets leiden.

„Zou een eenheid werkelijk betekenis hebben, dan zou die voor wat ons betreft, moeten worden tot stand gebracht op den grondslag van de klassenstrijd, met als uitgesproken doel de vernietiging van de kapitalistische grondslagen der maatschappij en de vestiging van het socialisme, waarbij de regeling der productie en de distributie als de taak van de vakbeweging moet worden beschouwd, terwijl ze zelfstandig en volkomen onafhankelijk van elke politieke partij haar actie en tactiek bepaalt en vaststelt”. Aldus 't N.A.S.

Zoo werden de besprekingen dus alleen door de modernen en de neutralen gevoerd.

Alvorens we een en ander opmerken omtrent het nieuw ontwerp-beginselprogramma, dat voor de saamgesmolten vakcentrales wordt voorgesteld, zullen we aan eenige opmerkingen diert heeren even vaststellen, wat voor vleesch we met hen in de kuip hebben.

't N. V. V. sprak aldus:

„Voor den oorlog bewoog de arbeidersbeweging zich uitsluitend op beperkt terrein, met het doel, successievelijk eenige lootsverbetering te verkrijgen, hetgeen ook resultaat kon hebben, omdat de productie van nuttige goederen regelmatig toenam en de strijd derhalve ging om de verdeling van de meerdere opbrengst. Sedert den oorlog is zulks echter anders geworden, de productie is eerder gedaald dan gestegen; daardoor krijgt de strijd een ander karakter; vroeger ging het om de verdeling van het meer-product, nu om de aantasting van de kapitalistische winst zelf. Daaruit vloeien voort andere eisen ten opzichte van de productiewijze. Hier ligt voor de naaste toekomst het kardinale punt, waarop wij onzen strijd hebben richten”.

Kort gezegd: De strijd van de toekomst moet zijn: „Socialisatie!” of te wel: „Staatskapitalisme.” Ook de neutralen spraken duidelijke taal.

„De oorzaak hiervan (de moeilijkheid om tot eenheid in de heele vakbeweging te komen) zien wij in het

alles wat er over gezegd is. Zij nam iedere arbeider op, die ze krijgen kon en op 't hoogtepunt van haar macht kreeg ze hen ook, hoeractionair zij ook mochten zijn. Zij had een kerntroep van socialisten van alle scholen en eenige daarvan waren in woorden revolutionair. Uit deze arbeiders vormde zich het uitvoerend bestuur, doordat deze actief en volhoudend waren en daar de oudere vakverenigingsleiders de nieuwe beweging afkeurden, zoodat ze niet voor leidersposten in aanmerking kwamen. Toen de werkloosheid kwam, durfden de arbeiders de Worker Committee's niet in stand te houden. De actieve aanhangers der Committee's waren bijna altijd de eersten, die ontslag kregen. De massa's vielen de beweging af, zij werd machteloos. Spoedig bleef alleen nog maar de klassenbewuste kern over, tot ook die het ten slotte op gaf en organisatie in stand te houden, welke niet meer bestond. En wat nu? De toestand is drukkend. De arbeidersleiders blazen met de kapitalisten hetzelfde lied: „meer productie; herstel van de handel!” zijn de gemeenschappelijke parolen. De kommunistische partij jaagt in haar verblindend opportunisme het bedriegelijke beeld van de gemakkelijke machtsgrip na en sluit iedereen uit haar rijen, die onafhankelijk zijn stem durft te verheffen. En toch is dit een tijd, waarin de gedachten weer beginnen te ontkiemen onder de druk der omstandigheden.

De werkelijk revolutionaire kommunisten moeten zich

aanvaarden van den klassenstrijd als uitgangspunt. Ook het A.N.V. loochent het bestaan van den klassenstrijd niet, doch aanvaardt dan niet als uitgangspunt voor de vakbeweging. Doet men dit wel, dan komt men tot beweringen, zoals destijds door den toenmaligen secretaris van het N. V. V. werden geuit, nl. dat het N.V.V. in wazen revolutionair is.

Nu is opgemerkt, dat de eenheid zoo groot mogelijk moet zijn om de elachen te kunnen verwezenlijken, eischen, die niet meer liggen op het terrein van kleine loonsverhogingen en kortere arbeidstijd, maar die zich moeten uitspreken tot meerdere medezeggenschap in de productiewijze, doch daarbij nemen wij niet de ontkenning van het eigendomsrecht over. Indien de vakbeweging dit wel doet, dan betekent dit nieuwe tweespalt, omdat een groot deel der arbeiders uit geloofsverwegingen dit zal afwijzen.”

Ja, ja. Economische democratie. Maar 't privaatsbezit der productiemiddelen is een zoo voorzenige maatschappelijke inrichting, dat dit gehandhaafd moet blijven.

In deze twee lichamen, proletarische organisaties, hebben we duidelijk een vertegenwoordiging der burgerlijke gedachtenwereld, waaronder de arbeidersklasse gebukt gaat. Van aspiraties, die de revolutionaire proletariër kenmerken geen spoor. Dat de arbeiders zelf de uitsluitende macht in de staat moeten vormen, de economische en politieke, zoo ver komen ze nog niet. In de geest zijn ze nog volkomen de oude slaven. Slaven, die alleen morren om een betere behandeling door hun heeren. Slaven, die niet protesteren, dat ze zweepslagen krijgen, maar alleen, dat ze er te veel krijgen. Aan 't neerslaan hunner overheersers durven ze niet denken. Daarom zijn ze in de geest nog volkomen slaaf.

Deze twee burgerlijke proletarische organisaties hebben dus een nieuw ontwerp-beginselprogramma, om tot fusie (samenstelling) te komen. 't Lijkt ons niet noodig het fusie-ontwerp geheel op te nemen, omdat 't zonde van onze ruimte is. We kunnen volstaan met 't vaststellen van de idealen, die dit gedeelte der burgerlijke massa's bezielen. Wij vinden dan in hoofdzaak:

Economische democratie.

„Een menschaardig bestaan” voor de arbeider.

Sociale weigering.

„Toekenning van een, aan den gepresteerdten arbeid evenredig, aandeel in de productie-opbrengst”.

„Zij streeft naar een leiding der productie, die gericht is op de belangen der gemeenschap”.

Deze punten vormen wel de hoofdinhoud van 't ding. We zien dat het geen bestrijding van het kapitalisme als stelsel is, maar een reglementering. Deze massa's zoeken het kapitalisme alleen in „normale banen” te houden. De slaaf zoekt niet de meester naar te werpen, maar blijft de onderdanige dienaar. „Een menschaardig bestaan”, nietwaar!

Die toekenning van dat aandeel in de productie-opbrengst, evenredig aan de gepresteerde arbeid, is ook niet onwaardig. Wat zouden ze er mee bedoelen? Zou het de klassificatie der loonen voor de werkers betreffen? Zou het betreffen, dat de leiders der productie van rechtswege een behoorlijk dividend ge-waarborgd moet zijn? Of delen in de winst?

't Lijkt of 't blijkt wel, dat de duizenden in deze organisatie georganiseerd nog niets weten van de betekenis van 't werken voor de kapitalist.

De arbeidersklasse, die alle levensmiddelen en be-

aan de zware taak begeven een revolutionaire beweging op de vaste grondslag van weten en willen op te bouwen.

Zij moet de arbeiders niet langer zand in de oogen strooien; om het ware karakter der regering en van 't bestuur onder het kapitalistische systeem bloot te leggen, moet zij zich niet in dergelijke bestuurslichamen laten kiezen, maar die aanvallen en zich op iedere manier er tegen verzetten.

De kommunistische revolutionaire partij moet de Labour Partij en de vakverenigingen, waaruit zij bestaat, bestrijden. Zij moet aantoonen, dat zulke organisaties, welke arbeiders met de meest verschillende meeningen omvat en welke door reactionairen beheerscht wordt, nooit de beslissende actie tot totstandbrenging der revolutie kunnen voeren. In 't beste geval zijn zulke organisaties passief en neutraal, in 't ergste worden zij door reactionaire bestuurders misbruikt.

De revolutionaire kommunisten moeten een eigen partij stichten en in stand houden, een partij, welke uitsluitend en alleen kommunistisch is en revolutionair. Zij moet in de bedrijven, op de werven, in de bureaus, in de magazijnen, op de spoorwegen enz. revolutionaire groepen vormen, welke raden tot stand brengen; zij moeten de drijvende kracht in de Sovjets zijn, wanneer de mogelijkheid van een actie komt.

Anders gaat het niet; het is volkomen nutteloos onze rijen met alleen maar getallen te vullen.

De huidige arbeidersbeweging in Engeland.

„Proletariër” Jrg. II. afl. I. (Vervolg en Slot).

De Kommunistische Partij van Groot-Brittannië heeft als basis ten eerste de parlementaire Staatssocialisten der vroegere Britische Socialistische Partij, die langen tijd door de autocratische sociaal-patriet Hyndman beheerscht werd. Midden onder de onderhandelingen tot vereeniging met de Labour-Partij keerde zij zich plotseling tot Moscou; zij liet zich daartoe verleiden, daardoor dat daar een proletarische regering aan 't roer was en dat die regering haar door de in Engeland vertoovende vertegenwoordigers financiële hulp voorspiegelde.

Ten tweede zijn in de Kommunistische Partij diegenen die zich van de S. L. P. *) afgescheiden hebben, zij lieten zich door dezelfde dingen verleiden en wel voornamelijk door overreden van de handige Rothstein, die in schitterende kleuren de groote zegevierende partij en de spoedige machtsgrip schilderde.

Ten derde zijn er een paar Industrialisten in, die na de ineenstorting der „Worker Committee” beweging zich nergens anders aansloten.

*) Socialist Labour Party, een kleinere partij dan de B. S. P., met veel invloed in Schotland. Vert.

*) Werkplaats-Comité's.

**) Afgevaardigden der diverse werkplaatsen.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Oostzeedijk 352a - Rotterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . . 5 Cent

BERICHT.

ABONNEMENTEN voor het volgende
halfjaar gaan niet in, voor het eerste voldaan is. Het
tweede halfjaar begint met No. 14.

DE ADMINISTRATIE.

Krijgsraad te Genua.

Wanneer dit nummer onzer courant verschijnt, zal de „Conferentie van Genua" wellicht reeds tot het verrieden behooren. Op het oogenblik, dat we dit schrijven, is nog niet definitief te zeggen wat het resultaat zal zijn, ofschoon reeds thans dit een vaststaand is: de heeren zijn er in hoofdzaak in geslaagd, de proleten op een dwaalspoor en in den waan te brengen, dat de wereldvrede en de opbouw nu zoo goed als verzekerd zijn.

Wat is het eigenlijke karakter van deze conferentie, van di concilie van het internationale kapitaal? Om deze vraag juist te beantwoorden, zullen we moeten onderzoeken, wat tot de conferentie geleid heeft, welke motieven het internationale kapitaal had om haar te beleggen.

De door de ontwikkeling der productiekrachten in het leven geroepen botsingen tusschen de verschillende kapitalistische machtsgroepen hebben tenslotte tot den wereldoorlog geleid. Wat niet langs diplomatieken weg bereikt kon worden, de opheffing der tegenstellingen tusschen de kapitalistische machtsgroepen internationaal, moest met geweld geweld geschieden. Maar, in plaats van de oorlog te tegenstellen op te lossen, heeft hij ze verscherpt. De machthebbers zouden voor een nieuwe oorlog niet terugdeinzen, ware het niet, dat deze de kans voor nieuwe revoluties zou vergrooten. Men zal het thans langs vreedzamen weg probeeren; Hindenburg, Feck, Haig, en andere vechtfasssen zijn van het toneel verdwenen, en in hun plaats zijn Lloyd George, Barthou, Rathenau en consorten gekomen. Wat de dikke Bertha's, tanks en gifgassen niet vernoochten — n.l. een gewelddadige oplossing der tegenstellingen te brengen — zal men nu trachten te bereiken door besprekingen, vastgelegd in overeenkomsten en verdragen, in vofjes papier dus.

Wie, die nog beschikt over wat begrip en historische kennis, gelooft, dat het mogelijk zal zijn? Wie gelooft nog, dat de tegenstellingen in het kapitalisme anders dan door de sociale revolutie kunnen worden opgelost?

Toch schijnt het, dat de groote massa der uitgebuitenen nog niet genoeg geleerd heeft. Na zich gedurende vier jaar wederkeerig te hebben afgeslacht, kwamen ze eindelijk tot bezinning en revolutionair verzet, zij het dan nog maar zwakjes. Maar het bleef een guerrilla-oorlog tegen een vijand, die — hoe onderling ook verdeeld — het in één punt eens was, n.l. waar het de onderdrukking van de uitgebuite klasse betrof. Het proletariaat, zijn eigen krachten onderschattend, verviel na eenige vergeefsche stormloopen in een verouderd geslacht in een toestand van afmatting en gevoelloosheid. Het kreeg weer geloof in de scheppende kracht van het kapitalisme en in de doelmatigheid van zijn eigen reformistische middelen.

Doeh wel verre van weer op orde te komen, bleef het kapitalistische productieproces ontricht, de tegenstellingen verscherpten zich al langer hoe meer, productie en afzet konden niet meer met elkaar in overeenstemming worden gebracht, de crisis, de doodscrisis, zette in. Ofschoon niet meer tot revolutionair verzet geneigd, bleef het proletariaat in een toestand, die het tot verzet noopt, het gevaar voor revolutie bleef en is latente aanwezig. Intusschen kon het revolutionaire Rusland niet wachten, tot de arbeiders van West- en Middel-Europa tot de definitieve afrekening met het kapitaal overgingen. De boeren verlangden handel met het buitenland, opbouw en vrede met het kapitaal. De Sowjetregering moest voor hunnen drang wijken, het communisme, of wat er dan bestond, werd gelikwidet; zij zocht toenadering tot het Europeesche kapitaal. Wederkerige nood leidt tot wederkerige

waardeering en solidariteit, tot gemeenschappelijke conferenties en..... al den aankleve van dien, zooals gemeenschappelijke maaltijden.

Ja, die gemeenschappelijke maaltijden! Zij zijn als het ware het symbool van de gemeenschappelijke uitbuiting van het wereldproletariaat. Wel krijgt de arbeidersklasse harde lessen in de geschiedenis. Tengevolge van zijn eigen gebrek aan revolutionaire wil en daadkracht ziet hij zijn vroegere helden (en voor hoevelen zijn het nog helden) met de meest geraffineerde tegenwoordigers der wereldbourgeoisie gemeenschappelijk confereeren, converseeren, dineeren en..... complotteeren tegen hen, tegen de arbeidersklasse zelf. Want de conferentie van Genua is niet alleen een poging tot algeheele verzoening van de kapitalisten onderling, zij is tevens en vooral de internationale krijgsraad van het internationale kapitaal tegen het internationale proletariaat.

Er moet slag geleverd worden — tegen de proleten. En daarvoor is in de eerste plaats eensgezindheid noodig. Naast de gemeenschappelijke actie staan — met andere woorden: *Kapitalisten van alle landen, vereenigt u, want het gaat om uw bestaan!* En zij vereenigen zich.

Of zij hun doel zullen bereiken, is een andere vraag. Dit hangt af van de arbeidersklasse, van de mate van hun klassebewustzijn en hun revolutionaire wil. Zeker is, dat het den kapitalisten niet gelukken zal om de tegenstellingen in het kapitalisme zelf op te lossen, want zij kunnen hun eigen productieproces niet beheerschen. En wat zij ook zullen besluiten, de ontwikkeling der maatschappij zal anders gaan dan zij wenschen. Want niet een Lloyd George, een Poincaré, een Rathenau of een Lenin maken de geschiedenis, maar de in de maatschappij werkende productiekrachten bepalen in eerste instantie den gang der ontwikkeling. En deze krachten zullen het proletariaat voortstuwen naar vernieuwde en verhoogde revolutionaire activiteit, zij zullen de reformistische illusies uit de arbeidershoofden barmen en ze ontvankelijk maken voor onze propaganda.

Deze zekerheid geeft ons de kracht om trots alles voort te gaan met het strijdbare optimisme, dat over alle moeilijkheden zegeviert.

De erkenning van Rusland.

De erkenning van Rusland door de kapitalistische naties is een feit geworden.

De burgerpers noemt dit een gebeurtenis van buitengewone draagwijdte. Een gebeurtenis, welks verstrekende betekenis echter door het proletariaat in het juiste licht moet gezien worden.

De betekenis der Russische revolutie in z'n opkomst en teruggang overheerscht weliswaar in z'n grootheid bijna alle andere maatschappelijke ontwikkelingen van den laatsten tijd, maar in strekking bestaat zowel over 't geheel genomen als in 't bijzonder overeenkomst tusschen al deze uitingen van klassenstrijd.

Een merkwaardige overeenkomst in wezen zoowel als in waardeering er van door de burgerlijke klasse bestaat in de „erkenning" van „Sovjet" Rusland en die van de vakbeweging door de meest ver vooruitziende vertegenwoordigers der kapitalistische klasse. Waaruit toch bestaat de „erkenning" van de vakbeweging? Alleen hieruit: dat de werkgever bereid is met vertegenwoordigers der vakorganisatie te praten, mits deze vakorganisatie zich gedraagt als een behoorlijke, nette „bonafide" vereniging, die hoogstens het woord klassenstrijd eens als propaganda mag gebruiken. De erkenning van de vakbeweging door de werkgevers kwam tot stand als gevolg van de wil der werkgevers om het opkomend verzet der arbeiders in de parlementaire periode te voorkomen.

Het is dan ook verkeerd, dat de arbeiders in deze erkenning, die zich hoofdzakelijk demonstreert in het z.g.n. georganiseerd overleg, een machtsuiting zien. Het georganiseerd overleg is voor de bezitters van de grootindustrie en het groot-transportwezen een uiterst geschikt middel, om de aandacht der arbeiders van

hun strijd af te houden. Of zij er in zullen slagen? Niet duizend. Door het steeds intensiever uitbuijen van het proletariaat zal zich ten slotte ook dit bedrog ontmaskeren en na een harde leerschool zullen de arbeiders eindelijk leeren, dat de weg der verlossing niet gaat over de economische democratie, maar over de raden van arbeiders en soldaten, over den weg van den gewapenden klassenstrijd.

De erkenning van Rusland door de kapitalistische mogendheden betekent voor de revolutionaire arbeider het einde der Russische revolutie, het einde van deze Russische revolutie. Rusland zal zich hebben te gedragen als een „beschaaft" natie. D.w.z. als een beschaaft zoover. De Russische staat — wie aan het hoofd er van staat, doet niets kerkzake — zal niet alleen sanctie moeten geven aan de uitbuiting van het meest uitgebuite volk ter wereld, maar zal zelfs eventueel verzet met geweld moeten keeren. Dit is nu eenmaal de taak van een „beschaaft" staat. Een der voornaamste bepalingen uit de resoluties van Cannes, op welks resoluties de conferentie van Genua gebouwd is, is de volgende:

„Afvorens buitenlandsch kapitaal beschikbaar „kan worden gesteld voor de steunvereeniging aan „eenig land, dienen de buitenlandsche geldbeleggers verzekerd te zijn, dat hun bezittingen en „hun rechten in het betrokken zullen worden ge„eerbiedigd en dat de vruchten van hun onder„neming in dat land in werkelijkheid ook zullen „worden verkregen".

In deze enkele resolutie culmineert feitelijk de geheele kapitalistische moraal.

Beschikbaar stellen van crediet op voorwaarde van intensieve uitbuiting van het proletariaat van wiens arbeid de vruchten ten deel zullen vallen aan de buitenlandsche geldwolf.

Wie deze resoluties aanvaardt, stelt zich in dienst van de internationale bourgeoisie.

Gezien de hachelijke toestand van het Russische volk moge men geneigd zijn de houding van de Russische delegatie goed te praten — men moet een opportunist van het zuiverste water zijn om nog te durven beweren, dat de wereldrevolutie door het praten met het „puikje" van de vertegenwoordigers der kapitalistische landen, een stap nader komt. Zal Lenin straks in Rusland de rol van Nosko in Duitsland vervullen? Wij gelooven het! De erkenning van Rusland zal dan ook pas een klaar beeld van de waarde er van voor het proletariaat geven.

Crisis en Revolutie.

Het wetenschappelijke socialisme neemt als uitgangspunt der sociale omwenteling een algemeene en vernietigende crisis aan, een crisis dus zooals die, waarin het kapitaal zich thans wentelt en waaruit het zich tevergeefs poogt los te worstelen. De vraag, of dit nu inderdaad de doodscrisis van het internationale kapitaal is, of dat zij van voorbijgaanden aard is zooals voorgaande, mag eenigszins speculatief schijnen, voor den objectieven beschouwer zijn er gronden te over, om aan te nemen, dat het eerste inderdaad het geval is.

De vroegere crisissen, die vrij regelmatig intraden na een periode van verhoogde productiviteit, zijn mede de oorzaak van het imperialisme geweest, van de zucht om buiten de nationale grenzen afzetgebieden te zoeken, waar het nationale kapitaal, evenals in het eigen land, baas was. De snel op elkander volgende oorlogen waren een begeleidend verschijnsel van deze handelscrisissen.

Wat is nu het karakter van de huidige crisis, die nu al geruimen tijd duurt, veel langer dan de vroegere, en die nog steeds in scherpe toeneemt? Is er slechts sprake van overproductie en behoefte aan nieuwe afzetgebieden?

Het valt al dadelijk op, dat er van overproductie in den eigenlijken zin van het woord geen sprake is, want feitelijk is er van alles te weinig. Al bepalen we ons alleen nog maar tot Rusland, waar letterlijk alles

noodigheden voortbrengt, zou die artikelen bij kommunistische productie bij een werktijd van 3 à 4 uur per dag gemakkelijk kunnen voortbrengen. Voor de kapitalist kan hij 8, 10, weldra 12 uur zich afjakkeren, om de bourgeoisie te verrijken. Het revolutionaire proletariaat heeft met aandeelen in de productie niets te maken. Het zal zijn eisch van de heele productie hooghouden. Het eischt geen medezeggenschap, maar alleszeggenschap.

Met de fusie van deze twee vakcentralen zal de contra-revolutie zich steviger geconsolideerd hebben. Het opstellen van een dergelijk program in deze tijd betekent de arbeidersklasse weerloos uitleveren aan de brute, alles vernietigende bourgeoisie. Alles vernietigend, behalve de lieve divoonden.

Dat het voor de vakbonzen mogelijk is een dergelijk program op te stellen, bewijst maar al te zeer, hoe de massa's nog in burgerlijke ideologie, in de samenwerking tusschen Kapitaal en Arbeid, verstrikt zijn. Duidelijk blijkt, dat de contra-revolutionaire rol, die de vakbeweging speelt, voor 't allergeenste deel wordt veroorzaakt door de burgerlijkheid der massa's. Dat betekent, dat men een zogenaamde „verovering" van de vakbeweging, zooals de officiële kommunisten dat zeggen na te streven, niets gewonnen is. Ook als aan 't hoofd aan deze massa's revolutionaire leiders zouden staan, zou er weinig meer mee te beginnen zijn. De koppen van de massa's moeten gerevolutioneerd. En zoo blijkt alweer, dat 't vraagstuk der revolutie het vraagstuk van de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeidersklasse is.

Voor een verbitterde criticus.

Een welwillende hand zond ons een nummer van onze krant terug. Genoemde hand had 't blad rijklijk van op- en aanmerkingen voorzien. We zijn de eigenaar van dat lichaamsdeel dankbaar voor de betoonde belangstelling.

Samengevat komen de opmerkingen op 't volgende neer. Onze krant scheldt al even erg als de andere. Als 't proletariaat zich van zijn bonzen bevrijdt, moet het zich ook van de K.A.P. bonzen bevrijden. En ten derde: als de K.A.P. macht krijgt in de toekomst zullen wij de nieuwe reformisten zijn.

Op deze opmerkingen kan onze opmerker willen we de volgende opmerkingen maken.

Ja, waarde vriend, met dat schelden is 't een moeilijke geschiedenis. Nou doen we zoo ons best, de dingen steeds zakelijk te houden en toch moet een verwijt, als dat van jou tot ons komen. Ik meen dan ook, dat het niet gerechtvaardigd wordt door de feiten. Je stoot je er eenvoudig aan, dat we 't kind bij de naam noemen. Als wij zeggen, dat de vakbonden in het huidige stadium het heftste bolwerk zijn voor de bourgeoisie, of dat de kommunistische partijen met pak en zak naar de 2e internationale overloopen, dan zie jij daarin schelden en verdachtmaken. Maar de werkelijkheid is, dat wij dat zoo zien. Voor ons is daarom de bitterste waarheid, wat voor jou grove leugens is. Dat is eenmaal niet anders. Uit deze gezichtshoek is het daarom alleszins begrijpelijk, als de redactie van De Tribune aan ons adres opmerkt, dat wij bestaan van de leugen.

Overigens doen we altijd verstandig niet in de eerste plaats op de z.g. ion te letten, maar op 't geen wat gezegd wordt. De een zegt het zus de ander zoo. Of te wel: ieder vogeltje . . . enz.

Dan je opmerking betreffende de bonzen. Inderdaad moet het proletariaat altijd en overal de „bonzerij" bestrijden. Dus ook in de K.A.P. Waarom daar niet? De leden van een Kommunistische Arbeiders Partij zijn toch zeker geen engelen, kunnen toch niet geheel ontkomen zijn aan de opvoeding der burgerlijke maatschappij? Daar ontvangen we de opvoeding, dat leider van bedrijf of staat meten de heerscher over dat bedrijf of in die staat is. De massa is voor hem werktuig. De kommunisten zijn voor een zeer groot deel aan deze burgerlijke opvoeding ontgroeid. De een wat meer, de ander wat minder. Wie heeft alle burgerlijke invloeden afgeschud? Niemand. Dat in onmogelijk.

Maar een gewaarschuwd man geldt voor twee. 't Erkennen van 't gevaar is voor een gedeelte reeds de bestrijding van 't kwaad. De ontwikkeling tot zelfstandig denken en handelen van 't proletariaat is de rationeële oplossing van het probleem. Die organisatie, die de zelfstandigheid van denken en handelen 't best ontwikkeld heeft, zal de minste last van „bonzen" hebben.

Je derde opmerking verdient eveneens een kleine uitwijding. Als de K.A.P. macht krijgt, zullen wij de nieuwe reformisten zijn. Wel kameraad, dit is een besluit bij analogie, door overeenkomst. Doordat je de verschillende politieke partijen tot het reformisme hebt zien bekeeren, daarom zal dit ook loot voor de K.A.P. zijn weggelegd. Ik moet je eerlijk zeggen, dat je besluit mij een beetje te voorbarig en in ieder geval door die analogie niet voldoende gefundeerd is. De zaak is

zoo, dat reformisme de K.A.P. onmiddellijk naar 't graf voert. Je moet niet vergeeten, dat de 2e, 2½ en 3e internationale plus de vakbonden besloten zijn het kapitalisme weer op de been te helpen. Daardoor moeten ze noodwendig groote deelen van het proletariaat tegen zich in gen. Ze moeten daardoor met de belangen van 't proletariaat in conflict komen. De K.A.P. kan dat proletariaat alleen vereenigen onder de vaan van de revolutie, alleen onder de heftigste bestrijding der burgerlijke maatschappij. Zou ze dat niet doen, zou ze reformistisch worden, dan kwam ze in 't vaarwater der andere politieke partijen en zou ze oogenblikkelijk daarin verdwijnen.

Overigens houd je laatste opmerking een compliment voor ons in. Dat we in de toekomst reformistisch zullen worden, betekent, dat we het nu niet zijn. Wij houden nu dus aan 't proletariaat de onverzoonlijke klassenstrijd voor. Wij belichamen op 't oogenblik de verste doeleinden van 't proletariaat als klasse. Dat is genoeg. Dat geeft ons kracht, om in onze moeilijke strijd te volharden.

De strijd tegen de bonzen, de strijd voor 't zelfdenken en handelen van 't proletariaat is tegelijk een strijd tegen het reformisme. Zelfbewuste massa's laten zich niet om persoonlijke macht van deze of gene leider van hun onmiddellijk klasse doel, de vestiging der dictatuur, afbrengen.

Ondertusschen nogmaals m'n dank voor je opmerkingen, makker.

Wij bestaan van leugens.

Het is niet de schuld van de K.A.P. dat „De Tribune" de waarheid ontrent Rusland en de tactiek der 3e internationale niet aan de lezers bloot legt. Juist het feit dat het P.B. der Nederlandsche C.P. alle kritiek en openlijke bespreking van deze zaken verhindeert — o.a. door ingezonden stukken te weigeren en door 90% der leden van de afd. Enschede te roeyeren — was een van de oorzaken dat de bewuste en eerlijke arbeiders uit de C.P. moesten treden. Zij wilden niet mede verantwoordelijk zijn voor de grootsch opgezette misleiding waardoor de C.P. in Nederland en in heel West-Europa voor de arbeiders als communisme wilde afschilderen, wat daarmee niets te maken heeft. Zij wilden het proletariaat zonder demagogie de waarheid zeggen.

Onlangs werd in „De Tribune" daarover geklaagd. De redactie antwoordde den inzenden dat zij niet alle verlichtsoms van de burgerlijke pers en van dezen (n.l. van de K.A.P.) en anarchistische kant kan weerleggen. „Wie beschuldigt, moet de bewijzen leveren." (De Nederlandsche arbeidersklasse wacht al maanden op bewijzen van de zijde van Wijnkoop c.s. omtrent de spionage van Geers en zijn bende). De redactie beschouwde ons terecht als een partij met een blad dat de leugen noodig heeft om in 't leven te blijven. Juist, arbeiders, zoolang zij in een net van leugens gebonden wordt en afgehouden van den revolutionairen klassenstrijd, zullen wij vechten en tobben om al die leugens aan de kaak te stellen en het licht te maken in uw hoofden. Zoo stom is deze redactie van „De Tribune" dat ze niet eens begrijpt welk een onbedoelde lof ze onze partij toezwaait. Wij zijn geen partij om partijtje te spelen. Wij haten alle partijen. Noodgedwongen hebben we ons vereenigd om het proletariaat zelfbewust te maken en te bevrijden van alle leugens die het verftigt. Helaas, we kunnen nog lang niet verdwijnen: de leugens liggen tot hooge muren opgestapeld om u heen.

Men maakt u wijs dat in Rusland de arbeidersklasse geheel achter het huidige Sovjet-regiem staat. Maar: „Volgens een bericht in de Prawda hebben 22 leden der C.P., behorende tot de zogenaamde arbeiders-oppositie" met Slapnikof en Alexandra Kollentaj aan het hoofd, op de vergadering van het uitvoerend comité der internationale een verklaring afgelegd, waarin zij zich scherp verzetten tegen de leiders der C.P. en hun politiek. De Prawda merkt naar aanleiding hiervan op, dat zij die deze verklaring aflegden, het centraal comité der partij niet van te voren met hun voornemen in kennis hadden gesteld."

Wijnkoop buldert in Enschede: „Wie zegt dat er in Rusland kapitalisme bestaat, liegt. Maar wij vragen alleen: „Waarom dient dan een wetboek van handelsrecht, waarom moeten dan de vakvereenigingen weer weerstandskassen instellen, waarom worden dan politieagenten die bij een staking aan een schoenenfabriek te Moskou tegen de arbeiders geweld wilden gebruiken, voor de revol. rechtbank gehaald?"

Wat het deelnamen van kommunisten aan een z.g. arbeidersregering (n.b. onder het kapitalisme!) betreft, alleen dit berichtje nog: „Naar de Köln. Zeitung uit Dresden verneemt, zijn sedert geruimen tijd onderhandelingen gaande om de kommunisten op te nemen in de regeringscoalitie, die in Saksen thans uit meerderheidssocialisten en onafhankelijken bestaat. De kommunistische groep is bereid in de regering te treden.

Meerderheidssocialisten en onafhankelijken kunnen het echter niet eens worden over de vraag, wie van beide een hunner ministers plaats zal laten maken voor een kommunistischen."

Nogmaals, arbeiders van Nederland, de K.A.P. bestaat omdat gij belogen wordt, en zoolang gij belogen wordt. Kameraden, dat wil zeggen dat de K.A.P. zal bestaan tot op het oogenblik dat gij door eigen strijd uw misleiders afgeschud en uw vijanden neergeslagen hebt. Dus tot op den laatsten dag van de proletarische revolutie en dictatuur.

INGEZONDEN.

Geen steun aan de hongerenden in Rusland?

In dit chaotische tijdperk tracht het liefdadige kapitalisme de omvang van ontzettende rampen, als nu in Rusland, te stuiten door een beroep te doen op de „menschelijkheid" en liefdadigheid der „volkeren".

Het behoort geen disput te zijn tusschen ons, dat revolutionairen botweg weigeren, hun steun te leenen aan dergelijke acties.

Maar dat was niet hetgeen ik bedoelde. Voor eenige jaren terug, toen de revolutie in Rusland begonnen was en het Russische volk wetens of onwetens (aan de arbeiders wordt doorgaans niet gevraagd of zij hun handelingen wel bewust zijn) na een vierjarige periode van bloed en moord zich wederom moesten opmaken tot den strijd, dooh nu voor een heiliger doel, toen had het proletariaat van Rusland de sympathie van alle kommunisten internationaal. En het was een uitgemakte zaak geweest, indien toentertijd de arbeiders van Rusland door een zelfde ramp getroffen waren geworden, dat dan elk communist (waaronder ook zij die nu in de K.A.P. zijn vereenigd) zich er voor had gespannen om zijn steun te verleenen.

En nu komt de redactie met de voorstelling van „poismonies breien voor soldaten die in de loopgraven verrekken" en haalt daarbij het kapitalisme aan als de onmiddellijke oorzaak van al dat immiese leed.

Maar dat slaat niet op de zaak; die groote domme boerenmassa heeft gevochten onder het tsarisme, omdat zij daartoe gedwongen werd en vecht thans nog voor de bevrijding hunner klasse, ook omdat zij gedwongen wordt. Het zou dwaasheid zijn de schuld van het kapitaal te willen verhalen op die proletaren-massa in de doodevelden van Rusland.

Het behoort waarachtig niet in den vorm van liefdadigheid te geschieden, wanneer wij die overblijfselen der menschenwrakken trachten te behouden. Wij hebben (juist de revolutionairen) tot plicht de uitvoerders der revolutionaire ideeën en de moedige strijders der bevrijding onzer klasse te voeden, opdat zij in staat zullen zijn het groote werk door te zetten.

En nu resten ons slechts twee wegen: „Wij weigeren om principieele redenen, (waarmede de stakkers daarginds op de doodeaakkers in geen enkel verband staan) onzen steun te verleenen, waardoor wij verzekerd zijn van een ontzettend verlies van proletarische strijders," of:

„Wij steunen zooveel wij kunnen teneinde verzekerd te zijn van het behoud van een nieuwe generatie, die ongetwijfeld de kiemen der nieuwe revolutie in zich draagt."

En het is daarom, dat ik een beroep deed op het revolutionair klassebewustzijn der K.A.P.'ers. Wij hebben tot taak die gefloederde en verdoemde proletaren, die bezig zijn uit te sterven, wars van alle politieke troebelen, te behouden, omdat wij hen noodig hebben voor den komende strijd.

J. F. van NUGTEREN

Dit „ingezonden" moesten we bekorten. Zie voor de kwestie ons art. „Inzake steun aan Rusland." Red.

Onze Brochures.

Het Communistisch Manifest	20 Cts.
De Grondslagen van het Communisme	25 „
Het Historisch Materialisme	40 „
Klassemorale	10 „
Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Social-Democratie	35 „
De Wereldrevolutie	25 „
Staat en Revolutie, door N. Lenin	40 „
Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij	25 „
De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties)	20 „
De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat	12½ „
De Sowjet-Regering en de 3e Internationale op sleepstouw der Intern. bourgeoisie	20 „
Open brief aan Lenin	25 „
Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëlaan 16, Bussum. Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts. hooger.	